Pſalmus·xxxviij·in quo docetur vir iuſtus inter blaſphemos ⁊ iniquos lingue cōtinē-tiam ſeruare certamina ⁊ rixas opprimere

¶ Loquitur vir iuſtus·

DIxi id ē ſtatui et ꝓpoſui firmiter in corde meo (cu-ſtodiā vias meas) actiones meas tali dili-gētia (ut) etiā (in lingua mea nō offendā) lȝ quēdo fa-tua ⁊ ocioſa v̄ba aut gn̄aliter que locutū me fuiſſe peni-teret. ¶ Vt nō delinq̄. ¶ Poſui ori meo cuſtodiā) cau-telā i loquēdo ut etiā ſtatuerim a bonis ſilere ⁊ a p̄dica-cōne abſtinere ⁊ hoc (cū cōſiſteret peccōr) ut hereticus vel reprobꝰ (aduerſū me) querēs vn̄ ex v̄bis meis calūniā poſſit efficē. ¶ Poſui cuſtodiā ori meo uſqȝ adeo q̄ Ob-mutui) volēs vitare ɔtencōȝ cū peccōribꝰ impugnātibꝰ me ſȝ afflictus ſū q̄ ꝓpter hoc (ſilui a bonis) enūciādis hoībꝰ deſiderātibꝰ v̄itatē audiē vn̄ (dolor meus reno-uatus ē) p̄us dolui de indiſcreta locucōe mō doleo de in-diſcreta taciturnitate. ¶ Verū vidēs hincinde p̄icula. Inq̄etū factū ē cor meū) et i hac fluctuacōe tacēdi in-ter calūnioſos ⁊ loquēdi inter audiē paratos (ɔcitatus ē calor caritatis i corde meo) ad loq̄ndū amoē ꝓximorū. Inter has difficultates querēs locū vbi hec nō patiar. Locutus ſū) deo meo (i lingua mea) toto corde ⁊ ore eū dep̄cando (notū fac m̄i finē meū) xp̄m q̄ ē finis nr̄· ɔſū-matio i p̄nti ad iuſticiā ⁊ i futuro ad coronā/ibi enī gau-debo de ſocio/nō timebo de adūſario/ibi enī ɔtēplator me-cū eīt amicus nō calūniator inimicus. ¶ Et numerū die-rū meoꝝ) quo i hoc me viuere decreuiſti oñde m̄i (quis eſt)·i· q̄ntū ſupſit (ut ſciā q̄d deſit m̄i) de tp̄e vite mee. Ideo aūt vellē ſciē ut ꝑpararē me aduētui tuo ⁊ diſponerē de hijs q̄ ad me ſpectāt· Ideo aūt ſciē vellē numerū dieꝝ

meoꝝ q꞉ breuis eſt vita mea. ¶ Unde. Menſurabi
les) ſcȝ breues ⁊ tranſitorios (poſuiſti dies meos. et ſb-
ſtantia mea) que in adã peccante corrupta eſt (tanq̄ ni-
chilũ eſt) in ↄpacõne (ad te) qui eternus es.
Bene dixi, q vita mea in cõſpectu tuo ſit quaſi nõ ſit/ nõ
ſolũ propter breuitatẽ ſed etiã propter vanitatẽ.
Omnia) enĩ que apud nos (ſunt vanitas) oĩa enim
ſunt ſubiecta mutabilitati ⁊ etiã inter ea (oĩs homo)
hic (viuens) eſt ſubiectus mutabilitati et ſic etiã ẽ va-
nitas. ¶ Licet oĩs homo viuens hic ſit vanitati ſbie-
ctus. ¶ Uerũtamẽ in imagine) dei ad quã formatus ẽ
ſemp ſtabilis (ꝑmanet) q꞉ illa nunq̄ deletur i hoĩe/ et ni-
chilominus a puritate mẽtis in actibꝫ ſeculi deducitur
vbi caducis deſiderijs (turbatus) varia ſollicitudĩe cõ-
ↄfundit᷑. ¶ Uere fruſtra turbatur ⁊ ſtulta vanitate/ nã:
Theſaurizat et) cũ magna ſollicitudĩe cupit ꝑitura ſer
uaẽ maxĩe cũ poſſeſſio eoꝝ ꝓbetur incerta/ nã (ignorat
cui ↄgregat ea) vtrũ .ſ. fratribꝫ ã hoſtibꝫ ã extraneis ã
fiſco. Cogitata aũt ſcli vanitate ↄcludit vir iuſtꝰ oĩeȝ
ſollicitudĩnẽ ⁊ ſpẽ ſuã ponẽdã in deo dicẽs. Et nũc q̄
ẽ exſpectatio mea) et finis meus (nõne dñs?) qui ẽ ſup
oĩa/ certe ipm ſolũ finẽ exſpecto et ſbſtãtia diuitiarũ ↄſci
entie mee (apud te) reſuat᷑. Uerũ q꞉ nemo etiã iuſtus
in vita pñti ẽ ſine pccõ ꝑter te. Ab oĩbꝫ iniquitatibꝫ
meis) ꝑteritis ꝑſentibꝫ et futuris (erue me) et debes me
merito eruẽ q꞉ cũ ſic ſapio q hũana ↄtẽno. q letari i re
bus ꝑituris nolo. q pñiaȝ ago (dediſti me opprobriũ)
.i. in deriſũ ſtulto peccõi q̃ illos magis irridẽ ſolitus eſt
qs bonis moribꝫ ſtudẽ ↄgnoſcit. Licȝ apd̃ talẽ ſtultũ
habitus ſũ opprobrio. Tacui) nõ egi ↄtẽtioſe ↄtra eũ
(nec apui os meũ) i murmure cõtra deũ et hoc venit a te

qm̄ tu feciſti) me talē dās michi paciēciā! et qꝛ talis ſum (amoue a me flagella tua) quibꝫ ꝓ pcc̄is meis a te iuſtiſſime v̄beror. ¶ Neceſſe ē qꝛ amoueas. qm̄ A fortitudine) potētie tue (defeci vi plagarū tuarū) infirmatus et debilitatus viribꝫ/ nō potens āplius ſuſtinē duras punicōes tuas/ q̄ licȝ g̃ues ſint/ ſūt tn̄ iuſte qm̄ (ꝓpter iniq̄tatē) flagellis tuis corripuiſti hoīez ut p correctōnē flagellorum tuorum. Tabeſcē feceris aīam eius) ut deſiccata hūiditate ⁊ pinguedine carnali ⁊ depoſita ſupbia infirma fieret p hūilitatē (q̄ſi aranea) qꝛ nichil ē tabidius q̄ leuiter tacta digito deficit. ſȝ ſepe licet hō ſit correctus licet increpetur/ licȝ tabeſiat/ tn̄ fragilitate hūanitatis diuerſarū rerū varietate (cōfunditur) a qua pturbacōne ille ſolus excipitur qui deū pura mente contēplatur.

Et ideo tu dn̄e. Exaudi oracōnē meā ⁊ humilē ſupplicacōnē meā. pces autē meas cū lacrimis fuſas) exaudi p effectū liberacōis mee. ¶ O dn̄e oro Ne ſileas a me) imo fac me audiē vocē tuā interius. ſ. ſalus tua ego ſū/ vel illā/ remiſſa ſūt peccata tua/ et finaliter illā cū ſanctis oībꝫ venite bn̄dicti ⁊ cetera (qm̄ aduena ego ſū apō te) nō habēs hic mānſionē manentē ſȝ ſū ſic (pegrinus) tendēs alibi. ſ. ad patriā vite eterne (ſic oēs pres mei) fuerūt. ¶ Cū aūt trāſiturus ſim reſtat hoc petendū. Remitte michi) pcc̄a mea ut p tuā miſcdiā (ꝯſolatus) certus ſ ad tua iudicia puemiā ⁊ quandā recreacōnē ſentiam in pn̄ti vita de illius regni tui ſecuritate ſuſcepta ⁊ hoc (priuſq̄ͣ abeā) a pn̄ti vita/ qꝛ āplius nō ero in ſtatu merēdi nec p ꝯſequēs in ſtatu pcipiendi remiſſionē peccorum.

¶ Pſalmus. xxxix. in quo eccleſia gratias agit de beneficio incarnacōnis filij dei.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf